

R. Nagy Krisztián

Hodžova u. 36–42.

Láttam, ahogy Rezniková néni a kapuhoz ér. Mindkét kezében súlyos bevásárlószatyor. Kiléptem, és már messziről egy hangos „Kezit csókolom, Katarina néni”-t eresztettem el az irányába, elsősorban üdvözlésképp, másodsorban, hogy jelenlétemre felhívjam a figyelmét, és a lépteim tempójával egyetemben jelezsem neki: tessék várni, máris nyitom önnek a kaput.

Katarina néni zavartan felém fordult. Mivel már közelebb értem, megismételtem a köszönést, és a kulcsomért nyúltam. A néni végre felismert, és láthatólag megnyugodott. Amíg a kulccsal vacakoltam a sötétben, megkérdezte, hogy van a család otthon, Tomáš, mire én válaszoltam, hogy nagyon jól, de Tomáš a bátyám neve, én Martin vagyok. Katarina néni közbeszólt, hogy mondjam már hangosabban, mert ő bizony megsüketült vénségére. Megismételtem, s közben végre kinyílt az ajtó. A néni becsoszogott előttem.

Elkértem a szatyrait, mert mégsem helyénvaló, ha neki kell cipekednie fel a másodikra. A belső udvar egyetlen fája tövében egy mozdulatlan árnyék feküdt. Kováč kellett hogy legyen, az öreg alkoholista csöves. Napközben, ha volt pénze, a kapualj mellett lévő olcsó lebuiban ivott, aztán estére valahogy mindig bejutott hozzánk az udvarra. Nem tudtam, hogyan, talán szerzett valahonnan egy kulcsot, vagy valaki beengedte mindig, napi jó cselekedetként.

Felfele menet Rezniková néni mesélt valamit a megboldogult Reznik

papáról, hogy őszinte legyek, nem nagyon figyeltem rá, már úgyis halottam az összes történetet. Testsúlyomat az egyik lábamról a másikra helyezve vártam a nehéz szatyrokkal, amíg az öreglány megtalálta a kulcsát és kinyitotta az ajtót. A lakása öregnéni-szagú volt. Lepakoltam a csomagokat, és szerettem volna menni, de Rezniková néni ragaszkodott hozzá, hogy egyek egy sütit, mielőtt megyek. Úgy gondoltam, egyszerűbb túlesni rajta, mint nekiállni vitatkozni róla, úgyhogy rábólintottam. Amíg a sütit ettem, a néni megkérdezte: „Tomáš, nem tud-e jövő hét után megint menni a sógornak segíteni a disznóölésben vidéken?” Azt mondtam, szívesen, és tényleg így is gondoltam, mert szeretem a disznóöléseket. Egy ritka esete az életemnek, amikor igazán hasznosnak tudom érezni magam, valamiben, amit még élvezek is. A dermedt nyers húsba szaladó borotvaéles kés hangját nagyon szerettem. Húst szeletelni. Az egyik kedvenc elfoglaltságom. Furcsa, miféle banális dolgok képesek lekötni az ember figyelmét... Meg persze, mindemellett, a kolbász sem jön rosszul, amit kapni szoktam a segítségért.

A süti után elköszöntem Rezniková nénitől, és a saját lakásom felé vettem az irányt. A lépcsőfordulóban összeütköztem Adam Martinekkal. Elnézést kértem tőle, pedig valójában ő futott nekem. Martinek nem válaszolt, csak zavart tekintettel bámult rám egy pillanatig, majd továbbment. Lehet, rossz napja volt, gondoltam, és folytattam utamat hazafelé.

Otthon levettem a cipómet, és a fürdőbe mentem, hogy lemossam a kezemről az öregnéni-szagot, mert tudtam, ha nem teszem, zavarni fog egész este. Ahogy megnyitottam a vízcsapot és felnéztem a tükörrre, megláttam magam – a szürke zakóm bal vállán egy hatalmas sötétvörös folt éktelenkedett. Nem értettem, mi lehet, hogy került oda. Levettem a zakót. Az ingem is foltos volt. A dolog még ragadt. Megszagoltam az ujjam, miután hozzáértem. Mint a vas. Fene tudja... Vér? Lehet, hogy én vérzek? Levettem az ingemet is, és egy ideig a tükör előtt forgolódtam. Csak feltűnt volna, ha elkezdek vérezni. Nem találtam magamon sérülést. Beletúrtam a hajamba, hátha a fejemet vertem be, és onnan folyt le a vállamra. Semmi. Lehet, hogy mégsem vér? Az orromhoz emeltem az ingemet. De, ez igenis vér.

Megnyitottam a csapot és teleengedtem forró vízzel a mosdót. Bele nyomtam az ingemet. A vér pirosra festette, ahogy elkezdett oldódni. Mindenképp friss, másképp már bele száradt volna. Leengedtem a vizet,

és megnyitottam a csapot újra, aztán szappannal dörzsöltem a foltot, amíg ki nem jött teljesen. Tudtam, hogy az öreg zakót nem túl célszerű így tisztítani, de nem volt jobb ötletem. Napközben kikapcsoltam a fűtést, és nem is szoktam visszakapcsolni egy ideig, amikor hazaérek, így a lakás majdnem olyan hideg volt, mint a levegő odakint. A forró víz égette a kezemet, amíg benne volt, viszont amint kihúztam, fájni kezdett. Sosem működött rendesen a hideg és meleg vizes csap, így nem tudtam langyos vizet csinálni, a tűzforró és jéghideg voltak az elérhető opciók. A hideg azonban, úgy képzeltem, csak beledermesztené a vért az anyagba, és nem tudnám kiáztatni rendesen.

Másfél óra alatt kész voltam. Elfáradtam, és nem volt már kedvem vacsorát csinálni. Ellenőriztem, bezártam-e az ajtót, majd a kanapéra feküdtem. A fűtést most már nem kapcsoltam be, ha úgyis elalszom hamarosan, legalább spórolok vele picit. Holnap munkába kell mennem... Nem... Péntek van. Nem. Csütörtök.

Valami nincs rendben

Valami az ölembe esett. Azonnal felriadtam. Mivel égő lámpa mellett aludtam, mint mindig, tisztán láthattam, mi volt az: egy hatalmas, grombba patkány. Nem az a fajta, amelyik maga is megijed az eséstől, és amilyen gyorsan csak lehet, elrohan, be, valami sötét lyukba. Ez a patkány nem ment sehová. Talpra küzdötte magát, nem gyorsan, csak úgy kényelmesen, és egyenesen az arcomba nézett, mint aki elvárja, hogy elnézést kérjek tőle, amiért az ölembe esett. Akkora volt, mint egy kisebb tacsó.

Hirtelen mozdulattal ráborítottam a takarót, és jól összefogtam a négy sarkánál. Kipattantam az ágyból és az ablakhoz léptem. Szétnyitottam, és kivágtam az egészet az utcára.

Egyemeletnyi esés. Hallottam a nyekkenést, láttam, ahogy a takaró szétnyílt, és a sötét árnyék függően átpréselte magát egy csatornanyíláson.

Felkapcsoltam a konyhai lámpát, és megnyitottam a vízcsapot. Töltöttem magamnak egy pohár vizet. Kiöntöttem és újratöltöttem. Megint kiöntöttem. Újratöltöttem. Ismét kiön-

töttem. Végül kinyitottam a hűtőt, és egy pohár tejet töltöttem magamnak egy másik, száraz pohárba.

Minden lámpát felkapcsoltam. Leültem a szófára, és megittam a tejet. A halvány utcai zajokon kívül csak a hűtő bűgását hallottam. Felnéztem az órára az ajtó felett. Megállt, hét ötvennél. Végignéztem a lakást, hol juthatott be a féreg. Az ajtó zárva volt, és a nyári meleg ellenére az ablakok is. Nincs lyuk a falon. Nincs kandalló. A szellőzőn sűrű rács. A WC ülőkéje le volt hajtva, de ez tűnt az egyetlen reális bejutási helynek. Rátettem a legvaskosabb könyvet, amit találtam, hogy ha egy másik dög felküzdene magát a csatornából, ne tudjon kijutni. Emil Zola: Patkányfogó. Amikor ezzel megvoltam, felöltöztem, megkerestem a kulcsaimat és a zseblámpámat, és kiléptem a lakásból. A lámpákat égve hagytam. A folyosó fényei azonnal bekapcsolódtak – mozgásérzékelővel működtek.

Az utcai lámpák narancsvörös fényárban tartották a várost napnyugtától egészen reggelig. A szemben levő éjjel-nappali kisboltba mentem, és vettem egy olyan gyerekzár-dolgót, amivel a szekrényeket és a fiókokat biztosítják a friss szülők.

– Kései órát választott a háza biztosítására, uram – mosolygott az eladólány.

– Patkány – hallottam a saját hangomat.

Visszafelé összeszedtem a takarómat, és egy kukába gyűrtem. A csatornanyílás, amelyben az állat eltűnt,

kényelmetlenül közel volt, de tudtam, hogy a féreg már rég messze jár.

Visszatérve a lakásba sietve felkapcsoltam minden villanyt a zseblámpa fényénél, mielőtt bezártam volna az ajtót magam mögött. Ellenőriztem a vécét. A könyv ott volt, ahol hagytam. A konyhába mentem, megittam a kitöltött hideg tejet, majd újratöltöttem a poharat, és az ágy melletti éjjeliszekrényre készítettem. Leültem a szófára. A hideg bőr recsegése bántotta a fülemet. Az óra ketyegését hallgattam néhány percig, az arcomat a tenyerembe temetve. Óvatosan lélegeztem, minél halkabban. Belefájdult a hasam.

Ellenőriztem az ajtót, mert hirtelen nem tudtam, vajon bezártam-e. Zárva volt. Visszamentem a fürdőbe, és felszereltem a gyerekzárát a vécére. Megpróbáltam felnyitni, olyan erővel, amit, úgy képzeltem, egy jól megtermett patkány képes lehet kifejteni.

Odakint kezdett pirkadni.

Végignéztem a lakást, vajon más hol bejuthatott-e. Lyukat a falon nem találtam, az egyetlen nyitott ablakot bezártam. A lakás immár patkánybiztos volt. Visszamentem az ágyamhoz, levetköztem és ledőltem. A lámpákat mind égve hagytam. Néhány percig feküdtem nyitott szemmel. Felkeltem, és töltöttem magamnak egy pohár vizet. Még egyszer végignéztem a lakást. Nem volt lyuk a falon. Az ablakok és az ajtó zárva. Visszamentem az ágyba, és reszketve a takaró alá bújtam.

Minden rendben van.

Zajt hallottam.